

Jeg fortalte min psykolog, at jeg havde 2 personligheder i mig. Jeg var noget nervøs for hendes reaktion, da jeg arbejdede med psykisk syge og selv kunne få øje på det skøre i mine tanker.

Det var helt ubegrundet.

Min psykolog mente heldigvis det samme som jeg. At jeg skulle elske hende - den lille pige - i mig. Hun er værd at elske. Hun er helt fantastisk. Uden hende var jeg blevet skør, det er jeg sikker på. Hun har hjulpet, når livet var svært. Når jeg var ensom og angst.

Ville psykologen forstå det? Det forstod hun gud ske lov. Hun havde indsigten til, at se hvor vigtigt mit andet jeg var. Min flugtmulighed - min partner - min fortrolige. Den eneste jeg kunne og turde stole på. Hun vidste alt om mig. Hun svigtede aldrig. Jeg er meget bevidst om - at mange mener - at jeg netop er skør, fordi jeg føler mig som 2 personer.

Hvis du har en baggrund lignende min, ved jeg - du forstår. Det er en måde at kompensere på, overfor ensomheds og forladthedsfølelsen. Angsten – afmagten og usikkerheden, som tilsammen er for tung at bære alene.

I dag fylder hun meget lidt. Det er jeg tit ked af. Men hun forsvinder, lige så stille. Lidt efter lidt, fordi jeg begyndte at bestemme over mig selv og mit eget liv. Jeg begyndte at leve på mine betingelser. Nu er jeg stærk nok alene. Der er ikke brug for hende, på samme måde mere. Det bliver et savn, når hun en dag er helt væk.

Den del af mig jeg kalder – den lille pige – er jo – selvfølgelig! – mig selv. Det er den del der turde sige fra, som tænkte de forbudte tanker. I virkeligheden blot – mit allerinderste.

Mit helt private. Der, hvor jeg reagerede på mine livsbetingelser. Grunden til der blev dannet en person omkring alt dette, var min angst. Angst for ikke at kunne bevare afstanden og kontrollen over alle disse følelser – tanker – ønsker – savn osv. Det måtte forblive usynligt for andre. Jeg ville blive straffet endnu mere, hvis det blev kendt.

*Vi lærte hinanden at kende som børn. Først i småbidder, vidt forskellige.
Ofte tænkte og følte vi direkte modsat. Underligt vi kunne enes.*

*Hun var stærkere end jeg og handlede, når det var påkrævet.
Jeg tænkte mere over tingene og blev hurtigere skræmt.*

Hun vidste, når jeg var trist og lod mig være i fred.

Jeg kendte hendes temperament og accepterede følelsesudbruddene.

Hun trodsede ordrer og regler og rebellerede imod falskheden.

Jeg levede mit liv - halvhjertet.

Let apatisk - og gjorde det jeg følte blev forventet af mig.

Hun sagde direkte hvad hun tænkte. Intet kunne lukke munden på hende.

Jeg tav om mine tanker og holdninger, som blev gemt dybt i mit sind.

Hun stillede spørgsmål og forlangte svar. Løgne fandt hun sig ikke i.

Jeg gemte mine oplevelser og lod være at diskutere, eller lytte til andres versioner.

Uden hende, havde jeg mistet mig selv totalt. Hun hjalp mig gennem ensomheden.

Jeg støttede hendes krav om personlighed og vidste, hun var fremmed i familien.

Vi voksede op sammen. Uden nogen at betro os til, eller søge råd hos.

Benægtelserne var massive og uigennemtrængelige. Men sammen fandt vi vores sandhed.

Sandheden jeg fortrængte og følelserne jeg isolerede, var ikke fremmede for hende.

Vi har altid fulgtes ad. Ser du - vi er forenet i samme person.

Bodil Neujahr år 2001.